

HỒI 412

Liên Sấm Hiểm Quan

Khẩu Trọng bước ra khỏi phòng, vừa ngay lúc Thường Hà dẫn Vũ Văn Bảo, bộ tướng của Lý Nguyên Cát đến tìm, đành phải mời khách vào phòng, trong lòng thầm nghĩ, gã với Vũ Văn Bảo mới chỉ gặp nhau ở đêm tiệc trong Thượng Lâm Uyển, tại sao Vũ Văn Bảo lại phải đích thân đến tìm.

Sau hai tuần trà, Vũ Văn Bảo cười nói: “Tề vương căn dặn thuộc hạ đến thỉnh giáo tiền sinh, Tú Phương đã mắc chứng bệnh gì?”

Khẩu Trọng vẫn không hiểu ngụ ý trong câu hỏi của hắn.

Có hai khả năng xảy ra: Thứ nhất, Lý Nguyên Cát là kẻ âm mưu Thượng Tú Phương, quan tâm đến mọi chuyện của nàng, muốn hỏi để tìm cách lấy lòng.

Một khả năng nữa hết sức đáng lo, Lý Nguyên Cát đã biết rõ chuyện gã đến gặp Lý Tú Ninh trên đường về Thượng Lâm Uyển còn đi đâu đó mất một lúc, chính là thời điểm mà gã đang ở chùa Ba Tư, vì thế mới phái Vũ Văn Bảo đến dò xét.

Nhưng suy đi tính lại thì khả năng này khó xảy ra, Vũ Văn Bảo vốn thẳng tính không thích hợp cho việc dò xét người khác, ngược lại nếu là Mai Tuần đến thì tình thế cực kỳ đáng ngại.

Thực ra Khẩu Trọng và Thượng Tú Phương không hề nói đến chuyện chữa bệnh, vẫn may là gã nghe từ mồm Sa Thành Công mà biết được Tú Phương bị chứng ‘thiên đầu thống’ (đau nửa đầu), vì thế không đến nỗi quá lúng túng, nhanh nhẹn nói: “Tiểu thư Tú Phương mắc chứng đau nửa đầu, nhưng sau khi được tại hạ châm cứu, triệu chứng đã có nhiều chuyển biến, Tề vương quả nhiên quan tâm phi thường đến tiểu thư Tú Phương.”

Thường Hà cười nói: “Trong thành Trường An này, có ai mà không quan tâm đến Thượng tài nữ chứ.”

Quay qua Vũ Văn Bảo nói: “Tin tức của các vị thật nhanh nhạy, tối qua chuyện tiểu thư Tú Phương hẹn gặp Mạc thần y, chỉ có vài người ở đó biết, theo lý thì bọn chúng không thể tiết lộ ra ngoài, thế mà vẫn không giấu được các vị.”

Vũ Văn Bảo thở dài nói: “Nói thật với các ngươi! Sáng nay sau khi vấn an Hoàng thượng đầu năm mới, tiểu đệ cùng Tề vương đến Thượng Lâm Uyển cầu kiến, ai ngờ người hầu của nàng ấy ngăn lại nói Mạc thần y đang chăm cứu cho Tú Phương tiểu thư, kết quả bọn ta phải nhìn cánh cửa đóng sầm một cái, ngày đầu năm mới, đã gặp ngay vách ngăn, đúng là xui xẻo.”

Khấu Trọng như trút bỏ được gánh nặng, thì ra là như vậy. Thượng Tú Phương vì tránh ngày giỗ mẹ bị nhòm ngó, đem gã ra làm bình phong che chắn, ai ngờ lại giúp gã, phán đoán ban đầu xem như không hề xảy ra.

Giả như Lý Nguyên Cát chịu điều tra kỹ, chắc chắn sẽ phát hiện Thượng Tú Phương chỉ dùng gã làm bia đỡ đạn, khi đó gã không hề có mặt trong Thượng Lâm Uyển. Nhưng Lý Nguyên Cát không có lý do gì để nghi ngờ Thượng Tú Phương, vì thế gã vô tình thoát hiểm.

Gã cảm thấy vận may đã quay trở lại, lập tức hưng phấn hẳn lên.

Vũ Văn Bảo cau mày hỏi: “Chứng đau nửa đầu? Khó chữa đây, Mạc thần y có gì chỉ giáo xin cứ nói, Tề vương muốn tặng cho tiểu thư Tú Phương một ít bổ phẩm linh dược để thể hiện tấm lòng.”

Khấu Trọng và Thường Hà thành linh tinh ngộ, hiểu ra nhiệm vụ đến đây lần này của Vũ Văn Bảo.

Đến lượt Khấu Trọng nhức đầu, gã không biết tí gì về thuốc chữa chứng đau nửa đầu, bảo đưa ra lời khuyên chẳng khác nào trêu gã, đành phải nói: “Vũ Văn huynh nói với Tề vương cứ an tâm, việc này cứ để tiểu đệ lo, lát nữa tiểu đệ sẽ cùng Thường đại nhân ra hiệu thuốc mua đủ những vị thuốc quý, rồi mang đến tận phủ Tề vương, như thế không tiện hơn sao?”

Vũ Văn Bảo vui vẻ ra mặt: “Có thần y đích thân xuất mã, đương nhiên là tốt nhất rồi, Tề vương sẽ hết lòng cảm kích.” Lại hạ thấp giọng nói: “Hai người không cần tiết kiệm tiền cho Tề vương, vì tiểu thư Tú Phương mọi người có tốn bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.”

Trong lòng Khấu Trọng đang nghĩ cách tìm cứu tinh, vì cần phải biết mua những loại thuốc quý nào, nếu không muốn Thường Hà phát hiện gã là giả mạo.

Nếu có sự lựa chọn, gã sẽ không bao giờ để Thường Hà đi cùng, ngặt nỗi hôm nay là ngày đầu xuân, tất cả các tiệm thuốc đều đóng cửa, không có Thường Hà, thì mua một hộp sen cũng là vấn đề.

Trong lòng thở dài, vận may chỉ đến với gã trong những việc lớn, còn những việc nhỏ, vẫn không được lý tưởng lắm.

oOo

Vừa bước xuống xe, Từ Tử Lăng lập tức cảm nhận được có mai phục sau cánh cửa chính, chỉ đợi gã bước qua cửa là tập kích.

Đây là một tư gia ở phía nam thành, nằm bên cạnh bờ hồ, bên ngoài cầu kỳ, phòng ốc hoa lệ, nếu Hồng phu nhân ở đây cũng cực kỳ thích hợp với thân phận của nàng ta.

Hai đại hán bước đến đón tiếp, nói: "Phu nhân đang trong chính sảnh đợi ngài."

Từ Tử Lăng thầm quan sát, đoán rằng hai người này dù đứng trong bang hội uy chấn một phương như Kinh Triệu liên minh cũng đủ tư cách liệt vào hàng cao thủ, thân thủ cao hơn hẳn những kẻ thường bảo vệ Hồng phu nhân, nên không khỏi đề cao cảnh giác.

Tâm niệm thoáng động, gã hiểu rõ tình hình trước mắt, dám khẳng định Dương Văn Can tự thân đến dò xét người mà Hồng phu nhân giới thiệu xem có đáng tin cậy không. Từ đó suy ra sự việc quan hệ trọng đại, có thể liên quan đến toàn bộ âm mưu đối phó với Lý phiệt, nếu không trong tình thế nước sôi lửa bỏng trước, Dương Văn Can không rồi hơi quan tâm đến loại cò gian bạc bịp như gã.

Hai hàng phục binh sau đại môn đương nhiên để dò thám xem gã có phải là Khấu Trọng hoặc Từ Tử Lăng giả trang ra không. Hiện tại đối với thân phận giả mạo của bọn gã, ai cũng sợ bóng sợ vía, chỉ cần bắt gặp người lạ nào thân hình cao lớn, đều phải tìm mọi cách làm rõ thân phận.

Hiểu rõ những điều này, gã hít một hơi dài, gật đầu nói: "Mời dẫn đường!"

Hai đại hán sau khi trao đổi ánh mắt, mới quay lại dẫn gã bước vào.

Từ Tử Lăng ngẫm vận Bất Động Căn Bồn Ấn, loại bỏ tạp niệm khỏi đầu có, giữ linh đài trong sáng, ngũ hầu ứng phó với mọi tình huống phát sinh.

Một khi gã phán đoán sai, kẻ địch vốn sớm đã biết gã là Từ Tử Lăng, nên vin vào Hồng phu nhân bày binh bố trận trước để đối phó, chắc chắn chỉ còn cách toàn lực đột phá vòng vây.

Tình hình trước mắt gã phải đề phòng mọi khả năng có thể xảy ra,

Với võ công hiện giờ, gã tự tin ngay khi kẻ địch vừa động thủ, sẽ phán đoán được đối phương muốn thăm dò hay đã biết gã là Từ Tử Lăng hoặc Khấu Trọng, rồi mới đại khai sát giới hay không.

Hai đại hán tăng tốc, vừa qua khỏi cổng chính, liền rẽ ra hai hướng, một tên lớn tiếng hô: “Ung gia đến!”

Từ góc độ của Từ Tử Lăng nhìn vào, Hồng phu nhân đang ngồi trên thái sư ỷ đối diện với cửa chính, bình thần quan sát gã bước tới.

Lý Chân đi theo đằng sau nói: “Ung gia, mời vào!”

Hai luồng sát khí từ sau cánh cửa ép đến.

Từ Tử Lăng thở nhẹ ra một hơi, nếu đối phương đã biết gã là Từ Tử Lăng hoặc Khấu Trọng, trong những kẻ phục kích chắc chắn sẽ có Dương Hư Ngạn, với thân thủ của họ Dương, làm gì có chuyện chưa động thủ đã để lộ ra sát khí.

Gã làm như không để ý đến mọi thứ, thoải mái bước vào,

Bóng đao chớp lên, hai lưỡi đao bay đến, kinh lực có vẻ mười phần đầy đủ, nhưng Từ Tử Lăng biết rằng đối phương vẫn lưu lại một phần dư lực.

Gã liền làm ra vẻ hốt hoảng, định tránh né thì đã bị lưỡi đao lạnh toát đã kề ngay lên cổ khiến gã không thể động đậy.

Đường đao của hai cao thủ phục kích vừa nhanh vừa chuẩn xác nhưng nếu gã toàn lực phản kích, chắc chắn đã phải ném khổ đầu.

Gã sợ bị phát hiện rằng vẻ mặt mình tịnh không thay đổi, bèn nhân cơ hội, cúi gầm xuống, kinh hãi la lên: “Đừng giết tôi!”

Hai lưỡi đao thu lại.

Một tràng cười lạnh lạnh như tiếng chuông bạc vang lên, Hồng phu nhân vội vàng đứng dậy, nói: “Mong Ung huynh bỏ qua, tiểu muội chỉ muốn xem võ công của Ung huynh cao thâm đến độ nào thôi.”

Từ Tử Lăng đứng thẳng người lên, giận dữ nói: “Nói dễ nghe thật. Chẳng phải là muốn thị uy sao? Chuyện này xem như chấm dứt tại đây, đừng mong Ung Tần này hợp tác với nàng nữa.”

Một tràng cười khác từ trong nội sảnh vang lên, Dương Văn Can hiện ngang bước ra, nói: "Nếu tiểu Hồng tạ tội còn chưa đủ, thì để Dương Văn Can này thay mặt tạ tội vậy, chuyện dò xét Ung huynh, đều là ý của ta, bên trong cũng có uẩn khúc, mong Ung huynh lượng thứ."

Đoạn quay sang quát bọn thuộc hạ: "Các người lui ra!"

Từ Tử Lăng như trút bỏ được gánh nặng, biết rằng Dương Văn Can đã hết nghi ngờ mình, lập tức nhân cơ hội xuống nước, làm ra vẻ run rẩy theo kiểu kẻ nhỏ gặp người lớn, ho khan một tiếng, nói: "Thì ra là Dương liên chủ! Bỉ nhân..."

Dương Văn Can đến trước mặt gã, mỉm cười nói: "Ung huynh nếu đồng ý giúp ta, về sau sẽ là bằng hữu của Dương Văn Can này, việc của Ung huynh cũng là việc của Dương Văn Can. Mời, ngồi xuống uống hớp trà nóng rồi nói chuyện."

oOo

Từ Tử Lăng trở về sào huyệt, gặp Lôi Cửu Chỉ đang giúp Khấu Trọng liệt kê những thứ phải mua để giúp Lý Nguyên Cát tặng cho Thượng Tú Phương, tiện thể ngồi xuống một bên bàn. Khấu Trọng ra vẻ đắc ý nói: "Ta biết Hồng phu nhân bày ra trận Thiên Tiên là để đối phó ai rồi!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Ta vừa gặp Dương Văn Can, hẳn sắp xếp ta tối nay đến đánh bạc ở Quý Tân thất trong sảnh Đại Tiên của Minh Đường Oa, ta vẫn chưa biết đối tượng là ai, thế mà người đã biết, quả nhiên thần thông quảng đại."

Khấu Trọng giải thích xong, Lôi Cửu Chỉ cau mày nói: "Việc này thật không bình thường, cho dù là thua tiền, cũng không nên đem hỏa khí ra gán được, Sa đại thiếu gia biết ăn nói thế nào với Sa lão gia chứ?"

Khấu Trọng đáp: "Trước lúc đi, đệ đã thăm dò quản gia Sa Phúc mà biết được, Sa lão gia ghét nhất chuyện con cả cờ bạc, con thứ chơi bời, vì thế hai người luôn giấu Sa lão gia."

Từ Tử Lăng nói: "Trong Sa gia nhất định có nội gián của Âm Quý Phái."

Khấu Trọng gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ đến vấn đề này, Âm Quý Phái để ý đến Sa gia không chỉ vì họ giàu bậc nhất Lạc Dương, mà còn là xưởng chế tạo binh khí và hỏa khí lớn nhất phương Bắc, ai lại không muốn kéo họ đứng về phía mình."

Từ Tử Lăng tán thành: “Năm đó Mã Hứa Nhiên và tỳ nữ xinh đẹp kia đầu độc tiểu Tiến, nhất định là âm mưu của Âm Quý Phái, chẳng qua vừa khéo bị chúng ta phá hỏng, nhưng trong Sa gia vẫn còn có người của Âm Quý Phái.”

Khấu Trọng nói: “Loan yêu nữ dễ dàng nhận ra ta cũng là vì trong Sa gia có người của Âm Quý Phái, nếu không bọn chúng làm sao biết được Sa gia có một lượng lớn hỏa khí, vận chuyển từ Lạc Dương đến Quan Trung.”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Với thần thông quảng đại của Âm Quý Phái, cần gì phải vòng vèo thông qua Thiên Tiên cục để moi tin tức về chỗ hỏa khí từ Sa Thành, chỉ cần phái người bám theo Sa nhị thiếu gia là xong.”

Khấu Trọng nói: “Vấn đề là trước khi sự việc xảy ra ai đoán được ngay ngày đầu xuân Sa gia lại phái một người ham chơi bởi như nhị thiếu gia đi tiếp nhận lô hỏa khí này? Nên biết rằng Sa gia đối với chuyện vận chuyển hỏa khí cực kỳ bảo mật, theo lý mà nói việc này phải do tam thiếu gia đảm nhiệm.”

Từ Tử Lăng than thở: “Tối nay e rằng Thiên Tiên cục sẽ phải hủy bỏ.”

Khấu Trọng đồng ý: “Chắc chắn là hủy bỏ. Lô hỏa khí này liên quan đến thành bại của toàn bộ âm mưu, nội gián của Âm Quý Phái chắc chắn sẽ giám sát chặt chẽ hành động của từng người trong phủ, Sa nhị thiếu gia đột nhiên rời phủ, không trở thành mục tiêu theo dõi mới là lạ.”

Lại ảo não nói: “Đầu óc của ta vẫn chưa đủ linh hoạt, không dò xét xem lô hỏa khí đó được giấu ở đâu.”

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Chuyện này có thể giao cho Thiên Sách Phủ, chỉ cần theo dõi Hương Ngọc Sơn là có tin tức về nơi hạ lạc lô hỏa khí đó ngay.”

Khấu Trọng thở dài nói: “Tối nay mà chúng ta vẫn không tìm được nơi cất giấu bảo tàng, sáng mai sẽ rời khỏi Trường An ngay.”

Từ Tử Lăng cùng Lôi Cửu Chỉ lấy làm ngạc nhiên, không ngờ Khấu Trọng lại quyết đoán như vậy.

Khấu Trọng cười khố nói: “Ta không thể chỉ nghĩ cho bản thân, trước mắt chúng ta xem như chưa có nguy hiểm gì, chỉ vì kẻ địch đang đợi chúng ta tìm ra bảo tàng là lập tức động thủ liền.”

Lôi Cửu Chỉ hỏi: “Còn chuyện đối phó với An Long thì sao?”

Khấu Trọng nói như chém đinh chặt sắt: “Đã nói rồi, chuyện này nhất định phải làm, kể cả đệ có từ bỏ mộng đoạt thiên hạ, thì việc đối phó với Ma môn vẫn phải tiếp tục, huống chi An Long luôn khiến đệ ngửa mặt, không giết hấn không xong.”

Lôi Cửu Chỉ đem bức họa đồ Nhạc Tuyền quán của Cao Chiêm Đạo trải ra trên mặt bàn,

Khấu Trọng cau mày hỏi: “Ngày đầu xuân mà nhà tắm này cũng mở cửa làm ăn sao?”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Phân điểm ở phía bắc này là nơi duy nhất trong thành không đóng cửa trong mấy ngày đầu xuân, thanh lâu đồ quán không hề nghỉ tết, vì thế đều kéo theo các phân điểm khác cũng tiếp tục kinh doanh. Hối Tử Lăng mà xem! Hiện giờ phía bắc thành náo nhiệt hơn hẳn ngày thường!”

Khấu Trọng hân hoan: “Đó chính là điềm báo đại họa sắp giáng xuống đầu An Long! Ôi, có biện pháp nào để có thể giá họa cho Âm Quý Phái không nhỉ?”

Từ Tử Lăng và Lôi Cửu Chỉ im lặng.

Hiện nay ba đại ma đầu của Ma môn tuy cùng đối phó một mục tiêu, nhưng ai cũng vì lợi ích riêng.

Chúc Ngọc Nghiền hy vọng Lâm Sĩ Hồng sẽ vượt khỏi quần hùng, nhất thống thiên hạ.

Thạch Chi Hiền nóng lòng trợ giúp Dương Hư Ngạn khôi phục nhà Tùy, còn lão trở thành người đứng đằng sau thao túng,

Triệu Đức Ngôn ngoài mặt mang tiếng là làm việc cho Đông Đột Quyết, nhưng bên trong có thể chỉ là mượn lực lượng để thực hiện dã tâm lên ngôi chí tôn thiên hạ.

Giữa ba người luôn tồn tại xung đột quyền lợi, chỉ cần khéo lợi dụng, làm tăng thêm sự nghi ngờ lẫn nhau giữa ba người, Khấu Trọng có thể làm ngư ông đắc lợi.

Lôi Cửu Chỉ phá tan sự im lặng: “Theo các đệ, thông qua những việc xảy ra mấy ngày vừa rồi, Thạch Chi Hiền hoặc Triệu Đức Ngôn có thể khám phá ra thân phận hai người không?”

Những việc xảy ra mấy ngày qua, chính là việc Từ Tử Lăng giả trang thành Mạc Vi đại chiến Khả Đại Chí, sau đó Khấu Trọng giả bộ đi liệu thương cho gã, lúc rồi cung tiện thể giúp Hầu Hi Bạch chôn Ẩn quyển của Dương Hư Ngạn, cuối cùng là việc Khấu Trọng trúng kế, gặp phục kích trong chùa Ba Tư Hồ, xuyên suốt các sự việc lại lộ ra rất nhiều sơ hở.

Khấu Trọng nói: “Công nhận là đệ vẫn có chút may mắn.” Đoạn kể lại ngọn ngành việc Lý Nguyên Cát muốn bày tỏ lòng mình với Thượng Tú Phương, nàng lại đem gã làm bình

phong cho Tử Lăng. Sau đó nói: "Lý Nguyên Cát sẽ không sinh nghi, chắc chắn không thể biết ta chính là Khấu Trọng. Hà! Lại không ai không biết Mạc Vi "hồ biến" thành Cung Thần Xuân, để thư lại mà bỏ đi, dầu cho bất cứ ai đem lòng nghi ngờ cũng không biết đâu mà lần, trở nên hồ đồ."

Từ Tử Lăng nói thêm: "Lúc này Dương Văn Can cũng dò xét tiểu đệ, may là tiểu đệ đã chuẩn bị sẵn nên không để lộ sơ hở gì. Bây giờ tiểu đệ có thể xem là phân nửa người của Kinh Triệu liên minh rồi, các bang hội khác sẽ không nghi ngờ gì nữa."

Lôi Cửu Chỉ nói: "Đã như thế, chúng ta không cần phải lo lắng về vấn đề này nữa."

Ánh mắt dời sang tấm họa đồ về Nhạc Tuyền quán, nói: "Trừ phi đợi An Long rời khỏi sẽ hạ thủ, hoặc theo gã về nhà, nếu không sẽ kinh động đến người khác."

Từ Tử Lăng quay qua Khấu Trọng nói: "Vận may không phải khi nào cũng đứng về phía chúng ta, chỉ bằng An Long cứ giao cho ta giải quyết, trong lúc đó Trọng thiếu gia cứ cố ý xuất hiện trước mặt mọi người, khi đó còn ai có thể nghi ngờ người được nữa?"

Khấu Trọng cau mày nói: "Một mình Lăng thiếu gia, có nắm chắc giết được An Long không? Vả lại nếu người đơn thân động thủ thì Thạch Chi Hiền vẫn có thể nghi ngờ ta."

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Tiểu đệ tự có diệu kế, Thiếu soái xin cứ yên tâm."

Khấu Trọng cười lớn: "Hảo tiểu tử! Dám bán đứng ta à. Vẫn còn chuyện này suýt nữa quên nói với ngươi: lúc này ta trở về Sa phủ có gặp Trầm Lạc Nhận, nàng ấy kiên quyết giờ Tý đêm nay, hẹn gặp ngươi ở bến Tây An trên kênh Vĩnh An. Ta đã tìm mọi lý do để từ chối giúp ngươi, nhưng nàng ấy đều để ngoài tai."

Nói xong làm ra vẻ hết cách.

Từ Tử Lăng cười khố nói: "Thật là một tin tốt lành, hèn gì ngươi vẫn có thể cười hì hì thoải mái như thế."

Khấu Trọng đánh trống lảng nói: "Chuyện Vân Soái muốn gặp Lý tiểu tử, ngươi sắp xếp ổn thỏa chưa?"

Từ Tử Lăng nói: "Không vấn đề gì, Lý đại ca chắc sẽ có tin tức ngay thôi, ta phải đi đối phó với An Long, chuyện này giao cho Lôi đại ca phụ trách."

Khấu Trọng nói: "Khi nào ngươi đi giết An Long, ta sẽ mang lễ vật mà Lý Nguyên Cát nhờ mua đến phủ Tề vương. Ôi! Thật không biết trong hồ lô của huynh đựng thuốc gì mà ra vẻ bí mật thế."

Ánh mắt rời sang Lôi Cửu Chỉ.

Lôi Cửu Chỉ nói luôn: “Đừng nhìn ta, ta cũng như ngươi thôi.”

Từ Tử Lăng vươn vai đứng dậy, nói: “Khấu Trọng ngươi phải nhớ lời hứa của mình, đêm nay nếu không tìm được bảo tàng, ngày mai chúng ta không những rời khỏi Trường An, mà ngươi còn phải từ bỏ mộng tranh đoạt thiên hạ. Sau khi giải tán Thiếu Soái quân, chúng ta sẽ lên đường tìm Vũ Văn Hóa Cốt tính sổ, sau đó mới lo các việc khác.”

Lôi Cửu Chỉ vội vàng nói: “Thế còn kế hoạch đối phó với Hương Quý nữa.”

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng, lại quay sang nhìn Lôi Cửu Chỉ, đột nhiên bật cười nói: “Ta có linh tính rằng, đêm nay chúng ta nhất định sẽ tìm ra manh mối của bảo tàng tại cầu Dục Mã. Nếu không đó cũng là ý trời, không muốn Khấu Trọng này làm Hoàng đế.”

Từ Tử Lăng lắc đầu cười: “Qua hết đêm nay, chúng ta có thể hiểu rõ ông trời đối với ngươi như thế nào.”

Nói xong tung người lao vút đi.

- o O o -